

Ágh István

Álom teliholddal

Félelmetes kinézni a sötétbe,
ha a mindenség fenéig kihalt,
és nem tudom, nem én vagyok-e vak,
elaludtam vagy fölébredtem éppen?
nincs egyetlen igazodási pont,
csillag, hogy az irányt megmutassa,
lételem jelenléte igazolja,
míg én távoli fényét fölfogom,

az Isten helyett is talpon maradtam
dicsőíteni teremtményeit,
de senki sincs, ki élőnek tekint,
alszanak még, vagy már odaát vannak,
magányommá szűkült az univerzum,
csak a hiányérzetem lett nagyobb,
egyedül vagyok, mint a telihold,
mit éppen megpillantok ablakomban,

előbb mint árnyék terült a falon,
talán légtornász mutatványra készült,
hosszú létra és mentő kötél nélkül,
nyakába aranyveretes korong,
s áthajítja a tető gerincére,
ahogy a föld a tengelyén forog,
úgy emelkedik nyugatnak a hold,
és közelít az égbolt tetejéhez,

és újra itt csüng ablakom alatt,
tükörképpemmel nézek vissza benne,
mint egy álarcba torzzá merevedve,
én változom hozzá, ha rám tapad,
míg a holdittas álmom nem ér véget,
ugyanaz dagasztja az óceánt,
mint engem ez a rám szabott dagály,
aztán megint ijesztő sötétség lesz.

ÁGH ISTVÁN (1938) író, költő, műfordító. A *Hitel* főszerkesztője. A Nemzet Művésze.

Gyerekeknek a költők

Mi a verseket szerettük még,
megannyi kis Petőfi Sándor
rajzolt haza az iskolából,
s Arany Jánosok, Ady Endrék

lettünk felnőttés képzeletben,
s annál vonzóbb volt ez a pálya,
mennél nagyobb a legendája
szegénységgel és szerelemmel,

amíg nem tudtuk, mi az élet,
addig a hősi halál nem fájt,
mert egy hadsereg is potomság
a halhatatlansághoz képest,

ahogy Petőfi befejezte,
s Ady élő lángokba süllyedt,
Attila, azt hitték megőrült,
de győztek az idővel szemben,

a csalódás is boldogító,
ha rímbe visszhangzik az érzés,
röpködtek versben irt levélkék
gyúrt lepkéi a fapadosból,

s a lányokat megbabonázta
az összecsengő szavak csókja,
akárha randevúztunk volna
a sorok találkozásában,

bár akit királynővé tettem,
tovább hordta a flór harisnyát,
máskor még a líra se használt,
közeledésem szégyellhettem,

és megvető röhej csapott ránk
a patkolószín árnyékában,
amit a suhancok csináltak
nem valami ártatlan ábránd,

már szégyenteljes csalódás volt
a költészetté képzelt élet,
más kezdődött, hogy hazaérve,
nagyot vágtam a szalonnából.

Egyetlen hang

Ha visszatér a közös dallam,
belefojtom sírásomat,
sír, akár a magányom hangja,
amit az éj kagylója ad,
nincs tárgya, szava sem, zenéje
emlékeimből szublimált,
mintha azt hinném, voltaképpen
a fák keltik a szélfúvást,
úri szél fújja szét belőlem
a megrendítő dallamot,
ismert hangulatot idézve
már csak magamat hallhatom,
ami belőle enyémmé vált
egyetlen dallá változik,
én pengetem a gitárt hozzá,
s vagyok a gitár húrja is.

Kitáncoltunk az ifjúságból

Unokám érettségi keringője

Míg hallgattam Sosztakovics zenéjét,
fehér csipkébe rejtett hosszú kar
ívelt felém, s megérintett a szépség,
el kellett fojtanom sírásomat,

mutató ujjá elővarázsolta
a legmélyebbre süllyedt dallamot,
úgy hallgattam, és szívig meghatódtam,
hiszen táncoltam rá valamikor,

bár csak látványos, korhű álruhában
akart az ifjúságról vallani,
a dekoltázs, a zubbony csillogása,
nem is igaz talán, oly távoli,

mint a szerelem Natasa Rosztovával,
bár Andrej Bolkonszkij sem én vagyok,
de minden partneremmel égbe szálltam,
karok szárnyán, örök fiatalon,

idegen hang szakadozik a számon,
a fütty csak hamis utánzat lehet,
mint énekes madarak versenytársa,
képzeletemmel emlékezhetek,

a keringővel mintha visszatérne
öregkoromra jelenné a múlt,
az ömlő melódia édessége
mélységes, ikrás bánattá avult,

nem irigylem a diákbáli táncot,
a nagy keringők szédületeit,
én már kitáncoltam az elmúlásba,
s ami nagy volt, most alig valami.